המלך	ما قلت لي ليش انت شوي زعل بالأشياء هيك؟
עבד	نسيت أقلك أني أنا عالم روحاني من غير لا كلي ولا ماشي.
המלך	طيب وقت يرح لما بتشوف احد قول أهم بفهم عليك
	وبيطل نظرة بيقول أهم ويقول براده ولا الأحد يقدر له الملك.
עבד	وصلت يا مولاي أني بحلل حالة واطبيب اكاحد يوجد فيه مادة مرهبة الأعصاب
	وأنا بتسمع تحت الجميع لرؤيته
המלך	طيب سيأتي احضري الوزير شتشه
	يجي بالسياق ليوم شتشه

קטע מתוך הסיטואציה של החצנה

החלטתי שזה יהיה בחצר שלנו, חוש בית אלשומר, שהיתה בסימטת מדרש סניור מוסה. זו היתה חצר לא גדולה, בתוכה גרו 5 משפחות מרובות ילדים. דיברתי עם מספר שכנים, בפרט אלה שחדרם אמור להיות מאחורי הבמה, מעין אחרי הקלעים, ובמשך הרבה שעות ביתם יהפוך להיות כמרקחה. דיברתי איתם על אמנות ותרבות ועל זה שנערים יהודים יעשו דבר לא בשיגרה, והבטחתי להם שיהנו מהערב הזה. קיבלתי הסכמה.

באותו זמן עבדתי כמתלמד בבית דפוס בבעלות איש ארמני בחלב, ובדפוס הכנתי כרטיסים להצגה בתקוה שנצליח למכור אותם. קבענו תאריך לאחד מערבי אוגוסט 1957. התחלנו לפרסם תאריך ההצגה. השמועה החלה לעבור בין הקהילה ומיד החלו לחצים על אבי. איזה רעיונות יש לבן שלך? הוא יגרום לנו בעיות עם השלטון ועם "מכתב אלתאני": משרד הבטחון. "הוא הולך לגרום להתאספות גדולה של קהל", וכד'.

כל טענותם לא עזרו. החלטתי עושה את ההצגה ויהי מה! עכשיו כשהשלימו עם ההחלטה התחלנו בשלב הביצוע. ראשית יש לדאוג לבמה מתאימה. מזלי היה שאבי היה מוכר בדים צבעוניים לשמלות. ארוכה של חתיכת בד 4 מטר. אבי הסכים לתת לי ליום אחד את כל מלאי קטעי הבדים שיש לו, וגם ג'וף לניאדו תרם את המלאי שהיה לו.

מתחנו חבלים לרוחב החצר, חבל אחד עד לסוף הבמה מאחוריו היה חדרם של השכנים, שהפך לאחורי הקלעים, וחבל שני מרחק של 4 מטר שישמש כמסך לקהל, וזה היה חלל הבמה, משני הצדדים מתחנו חבלים לרוחב, פרסנו על כל החבלים בדים לאורך, וכך קבלנו במה סגורה ומסך. קישטנו את הבמה בסמלי הממלכה, השגנו תאורה, מספר מנורות ענקיות מוסתרות מהקהל בקופסה מצויירת ומכוונת לבמה. כל אותו יום עסקנו בהכנת החצר ליעודה לאותו ערב. כל כסא שיכולנו לגייס מהשכנים בחצר ובסמטה, הבאנו. סדרנו מיין מושבים של אולם קולנוע.

אחד התצרחיים המשכנו בחזרות אחרונות. איישתי נער אחד בתור לחשן, במידה ואחד השחקנים ישכח את תפקידו. התפקיד שלי היה הארוך והמורכב מכולם. זה היה תפקיד ליצן המלך. 90 אחוז מזמן ההצגה הייתי אמור להיות על הבמה. הזמנתי צלם כדי שתשאר לנו מזכרת מאותו ערב.

בשעה שבע בערב התחיל לנהור קהל יהודי לכיוון הסימטה. הרעיון שלי למכור כרטיסים ב–25 גרוש לכרטיס עלה בתוהו. אנשים נדחפו להכנס ולא היה להם כסף. הגיעו נשים, גברים וילדים מכל הגילים. האנשים התישבו, ומיד לא נשאר מקום ישיבה. מאחורי הקהל היה חדר מגורינו שהיו בו ארבעה חלונות ענקיים. אמי קבלה את מכרינו והושיבה אותם בחלונות שחיש מהר התמלאו, בפינת החצר היו מדרגות, כשלושים וחמש במספר, ששימשו לעליה לגג.

כל המדרגות היו מלאות אנשים, גם הגג היה מלא עד אפס מקום, וגם בגגות הקרובות לחצר שלנו. היו מעל 300 איש שישבו וחיכו להצגה מבלי לדעת מה תוכנה. הם ידעו רק דבר אחד, שזו הפעם הראשונה שקורה אירוע מעין זה אצל היהודים בחלב.

המסך נפתח והחצגה התחילה. הבמה היתה מוארת באור זרקורים, וכל צד הקהל היה חשוך. המראה הכללי היה מהמם ובלתי יאומן, ומרגע שנפתח המסך התערדה שתיקה מוחלטת בקהל והחצגה התחילה לזרום בסדר מופתי.

בתור שחקן ראשי וגם במאי הייתי צריך בעת המשחק גם לסנן בשקט מידי פעם הערות לשחקנים, כמו למשל כששחקן עושה את תפקידו כשגבו לקהל, לחשתי לו להסתובב. היו קטעים קומדיים ומצחיקים מאוד, והקהל התגלגל מצחוק.

החצגה ארכה למעלה משעתיים. מספר פעמים הייתי צריך ללכת בתוקף תפקידי לאחורי הקלעים, וכמובן מיד בדקתי אם הכל בסדר אצל השחקנים האחרים, ואם כל אחד מוכן לקטע הבא שלו. לפעמים הייתי תופס את הלחשן שהחזיק את ספר החצגה, שמרוב צחוקו החיסטרי לא עקב בספר ושכח להפוך את הדפים, ומיד הייתי מעשת אותו.

בסוף החצגה נסגר המסך והערב הסתיים בהצלחה גדולה. האנשים צחקו, נהנו ולחצו לנו ידיים. במשך הערב לא הייתה שום הפרעה והכל הסתיים בשלום.

כל האנשים חזרו לביתם עם מצב רוח מעולה.

חודשים רבים דברו על החצגה. אחרים ביקשו לעשות עוד הצגה שכבר הספקתי לכתוב. אבל זה הגיע לדבני הקהילה, והפנים הם לחצו על אבות הנערים באמרם, שלא תמיד יכולים לצאת מזה בשלום, וההאספות כו לא חוקית צריכה רישיון, וכך היה הערב הבלתי נשכח הזה, הצגת התיאטרון הראשונה והאחרונה בחלב.